

Εισηγήση για το "ευρωσύνταγμα"

□ □ Π Ρ Ο Σ

Τον κ. Πρόεδρο και το Δ.Σ. του Δ.Σ.Α.

Ε Ι Σ Η Γ Η Σ Η

□ **Κωνσταντίνου Παπαδάκη**, μέλους του Δ.Σ, εκπροσώπου της «**Εναλλακτικής Παρέμβασης Δικηγόρων Αθήνας**».

ΓΙΑ □ ΤΟ □ □ «ΕΥΡΩΣΥΝΤΑΓΜΑ»

Το ευρωσύνταγμα αποτελεί κορυφαίο θεσμικό εποικοδόμημα της πολιτικής πλέον μετά την οικονομική ενοποίηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πρόκειται για ένα νομοθέτημα υπερεθνικής ισχύος όπως θα φανεί από τις παρακάτω επισημάνσεις, το οποίο επισφραγίζει την υπερεθνική εξουσία των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης απέναντι στα εσωτερικά δίκαια και στις εσωτερικές έννομες τάξεις και το οποίο συνταγματοποιεί τους οικονομικοπολιτικούς στόχους των αρχουσών τάξεων των κυρίαρχων χωρών της Ε.Ε.

ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΑ

•1) □ □ **ΙΣΤΟΡΙΚΟ**

ΓΕΝΙΚΑ

Το ζήτημα της θέσπισης Ευρωπαϊκού συνταγματικού κειμένου τέθηκε για πρώτη φορά στη διακυβερνητική διάσκεψη της Νίκαιας το 2000, ενώ στη Σύνοδο Κορυφής του Λάακεν το 2001 συγκροτήθηκε η λεγόμενη «Συνέλευση για το μέλλον της Ευρώπης» που ήταν ουσιαστικά η συντακτική επιτροπή του κειμένου του ευρωσυντάγματος.

Η επιτροπή υπέβαλε το σχέδιο στη σύνοδο κορυφής της Θεσσαλονίκης το 2003. Το κείμενο εγκρίθηκε τελικά στη διακυβερνητική διάσκεψη της Ρώμης, τον Οκτώβριο του 2004, ενώ έχει οριστεί ως απώτατος χρόνος έναρξης εφαρμογής του σε κάθε χώρα μέλος της Ε.Ε. που θα το κυρώσει η **1-11-2006**.

Μέχρι σήμερα οι χώρες που **το έχουν κυρώσει** είναι η **Σλοβενία, Ουγγαρία, Λιθουανία □ και Ισπανία**. Από τις υπόλοιπες χώρες τρεις τουλάχιστον πρόκειται να διενεργήσουν **δημοψήφισμα** για την αποδοχή της κύρωσής του ή όχι. Οι χώρες αυτές είναι **Γαλλία, Ολλανδία και Βρετανία**.

Από άποψη περιεχομένου και «θεσμικής αρχιτεκτονικής» το ευρωσύνταγμα ενσωματώνει σε ενιαίο κείμενο και κωδικοποιεί όλες τις προηγούμενες γνωστές συνθήκες της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Μάαστριχτ, Αμστερνταμ, Νίκαιας, Λισσαβόνα, Σένγκεν).

□ Στις συνθήκες αυτές όπως είναι γνωστό κατοχυρώνεται η πολιτική της μερικής απασχόλησης, της

απελευθέρωσης των κεφαλαίων, της εμπορευματοποίησης κοινωνικών αγαθών, του ηλεκτρονικού φακελλώματος, της αύξησης των ορίων συνταξιοδότησης κ.λ.π.

Το κείμενο των παλαιών συνθηκών καταλαμβάνει ολόκληρο το τρίτο μέρος του συντάγματος δηλαδή τριακόσια 322 άρθρα τα οποία αυτό συνολικά περιέχει.

Συνολικά το κείμενο του ευρωσυντάγματος διαρείται σε τρία μέρη. Το πρώτο (ΜΕΡΟΣ Ι άρθρα 1 - 60) περιέχει τον ορισμό και τους στόχους της Ε.Ε., τις αρμοδιότητες, τα όργανα και τον τρόπο λειτουργίας τους. Το δεύτερο (ΜΕΡΟΣ ΙΙ άρθρα 61 - 114) περιέχει το λεγόμενο χάρτη θεμελιωδών δικαιωμάτων της ένωσης.

Το τρίτο (ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ άρθρα 115 - 448), όπως προελέχθη περιέχει τις πολιτικές και τη λειτουργία της Ένωσης.

Το όλο κείμενο συμπληρώνεται από γενικές και τελικές διατάξεις, καθώς και από πρωτόκολλα και δηλώσεις (ΜΕΡΟΣ ΙV).

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στην Ελλάδα η κύρωση του ευρωσυντάγματος από την Ελληνική Βουλή έχει ανακοινωθεί ότι θα έχει τελειώσει μέσα στον Απρίλιο 2005.

Υπάρχει διαφωνία μεταξύ ΠΑΣΟΚ και Ν.Δ. ως προς τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία κύρωσής του, γιατί η μεν Ν.Δ. όπως τουλάχιστον έχει τοποθετηθεί στη Βουλή με τον Υπουργό Εσωτερικών κ. Προκόπη Παυλόπουλο, υποστηρίζει ότι είναι αρκετή η απόλυτη πλειοψηφία του όλου αριθμού των βουλευτών σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 28Σ, με το σκεπτικό ότι η κύρωση του ευρωσυντάγματος ενέχει περιορισμούς ως προς την άσκηση της εθνικής κυριαρχίας της χώρας, κατά συνέπεια απαιτείται η ειδική πλειοψηφία που προβλέπει η διάταξη αυτή.

Το ΠΑΣΟΚ με τον κ. Ευάγγελο Βενιζέλο υποστηρίζει ότι η διάταξη πρέπει να κυρωθεί με πλειοψηφία 3/5 του όλου αριθμού των βουλευτών - παρ. 2 του άρθρου 28 του Συντάγματος - με το σκεπτικό ότι με το ευρωσύνταγμα αναγνωρίζονται αρμοδιότητες που προβλέπονται από το Ελληνικό σύνταγμα σε όργανα διεθνών οργανισμών.

Στο τελευταίο αυτό επιχείρημα η κυβέρνηση ανταπαντά ότι η αναγνώριση των αρμοδιοτήτων αυτών έχει γίνει ήδη με προηγούμενα νομοθετήματα και με την ένταξη της χώρας στην Ε.Ε. και τη κύρωση των προηγούμενων συνθηκών της έτσι ώστε δεν θα παρέχεται κάποια νέα αρμοδιότητα που να δικαιολογεί την εφαρμογή της παρ. 2 του άρθρου 28.

Σύμφωνα με πολιτικούς παρατηρητές η διαφωνία σχετικά με το θέμα χειρισμού της διαδικασίας κύρωσης του ευρωσυντάγματος δεν είναι πρωτογενώς νομική αλλά υποκρύπτει διαφωνία πολιτικού χειρισμού που σχετίζεται με την αντιμετώπιση του ζητήματος του νόμου για το βασικό μέτοχο (3310/2005) στα όργανα της Ε.Ε. ως προς τον οποίο το μεν ΠΑΣΟΚ επιζητά μία αναβαθμισμένη διαδικασία κύρωσης του ευρωσυντάγματος έτσι ώστε να καθίσταται σαφής η υπεροχή του απέναντι στο εσωτερικό δίκαιο και κατ' επέκταση και απέναντι στις ρυθμίσεις του νόμου για το βασικό μέτοχο ενώ η κυβέρνηση επιζητά το αντίθετο.

Με άλλα λόγια το ΠΑ.ΣΟ.Κ. αγωνίζεται για να υποστηρίξει την υπεροχή του κοινοτικού δικαίου, ενώ η Ν.Δ. την εθνική κυριαρχία. Τι άλλο θα δούμε !!!

Είναι αυτονόητο ότι το παιχνίδι των εντυπώσεων αυτών ελάχιστη σχέση έχει με τα πραγματικά προβλήματα του Ελληνικού λαού και τις βασικές συνέπειες από τις ρυθμίσεις του ευρωσυντάγματος.

Τέλος θα πρέπει να λεχθεί ότι τα κόμματα της αντιπολίτευσης μιλούν για δημοψήφισμα, ως προς το οποίο είναι αρκετά παράδοξη η θέση του ΠΑ.ΣΟ.Κ., το οποίο επιζητά να γίνει μεν δημοψήφισμα αλλά αφού πρώτα κυρωθεί το ευρωσύνταγμα από την ελληνική Βουλή, δηλαδή να γίνει το δημοψήφισμα με το εκλογικό σώμα να βρίσκεται μπροστά σε τετελεσμένο.

•2) ΒΑΣΙΚΕΣ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

(Εντελώς ενδεικτικά)

1) Υπεροχή του ευρωσυντάγματος απέναντι στο εσωτερικό δίκαιο.

Καθιερώνεται με το άρθρο I - 6 παρ. 1 του ευρωσυντάγματος η **αρχή της υπεροχής** του συντάγματος και των κανόνων δικαίου που θεσπίζονται από τα όργανα της ένωσης **στο πλαίσιο της άσκησης των αρμοδιοτήτων που τους ανατίθενται** απέναντι στο δίκαιο των κρατών μελών. Συνεπώς το Ελληνικό κοινοβούλιο ετοιμάζεται να απεμπολήσει την υπεροχή του εθνικού συντάγματος σε άλλα νομοθετικά κείμενα υπερεθνικά καταπατώντας τη **συντακτική εξουσία** του ελληνικού λαού.

Όσο για τις κατηγορίες των αρμοδιοτήτων στο πλαίσιο της άσκησης των οποίων έχει πεδίο εφαρμογής η παραπάνω αρχή της υπεροχής, αυτές είναι οι αποκαλούμενες **«αποκλειστικές»** αλλά και οι **«συντρέχουσες»** αρμοδιότητες, εκείνες δηλαδή σύμφωνα με τις οποίες κατά τα άρθρα I - 11 έως και I - 14 του κειμένου αντίστοιχα, η Ένωση διαθέτει αντίστοιχα, είτε αποκλειστική αρμοδιότητα να νομοθετεί, είτε συντρέχουσα αρμοδιότητα που σημαίνει προτεραιότητα της Ένωσης να νομοθετεί, εφόσον προηγείται χρονικά του κράτους μέλους. Στη κατηγορία αυτή μάλιστα ανήκουν οι περισσότεροι τομείς της συνθήκης.

Ενδεικτικά στις αποκλειστικές αρμοδιότητες εντάσσονται όλα όσα σχετίζονται με την οικονομική και νομισματική πολιτική και στις συντρέχουσες μεταξύ άλλων όσα σχετίζονται με τον λεγόμενο **«χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης»** αλλά και με το περιβάλλον, την κοινωνική πολιτική, την ενέργεια, την εσωτερική αγορά, την υγεία και τη προστασία των καταναλωτών.

Κατ' αυτόν τον τρόπο αναγνωρίζονται και απεμπολούνται εθνικές συνταγματικές νομοθετικές αρμοδιότητες σε διεθνή όργανα μεταξύ των οποίων και στον λεγόμενο χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης όπου ως γνωστόν ανήκουν οι θεμελιώδεις ατομικές ελευθερίες και δικαιώματα, ενώ δυνατότητα διεύρυνσης των αρμοδιοτήτων παρέχεται με το άρθρο I - 18 του ευρωσυντάγματος ακόμα και χωρίς σχετική συνταγματική πρόβλεψη υπό τον όρο της ομόφωνης απόφασης του Συμβουλίου των Υπουργών.

2) Η καπιταλιστική οικονομία ανάγεται σε ύπατη συνταγματική αξία.

Για πρώτη φορά παραβιάζοντας την πάγια και παγκόσμια συνταγματική παράδοση, η οποία θέλει να εμφανίζεται φαινομενικά ουδέτερη απέναντι στο κρατούν κοινωνικό καθεστώς, το κείμενο του ευρωσυντάγματος προσδιορίζει με ρητό και περιοριστικό τρόπο τα όρια της οικονομικοπολιτικής φυσιογνωμίας της διακρατικής ένωσης την οποία εκφράζει. Συγκεκριμένα σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 3 *«η Ένωση εργάζεται για μία βιώσιμη ανάπτυξη της Ευρώπης με γνώμονα μία ισόρροπη οικονομική μεγέθυνση, μία άκρως ανταγωνιστική κοινωνική οικονομία της αγοράς με στόχο τη πλήρη απασχόληση και τη κοινωνική πρόοδο, ένα υψηλό επίπεδο προστασίας και βελτίωσης της ποιότητας του περιβάλλοντος»*.

Η προτεραιότητα της άκρως ανταγωνιστικής κοινωνικής οικονομίας της αγοράς καθίσταται ακόμη εμφανέστερη από την απουσία κοινωνικού κράτους και την υποταγή ακόμη και των επιχειρήσεων γενικού οικονομικού συμφέροντος στους κανόνες του ελεύθερου ανταγωνισμού (Μέρος ΙΙΙ άρθρο 166 παρ. 2).

Η αντιστροφή της σχέσης οικονομίας και πολιτικής είναι πραγματικά εντυπωσιακή. Η πολιτική δεν εξουσιάζει πλέον την οικονομία ούτε την οικονομική πολιτική. Η δημοκρατία δεν εξουσιάζει ούτε μπορεί να θίξει την οικονομία της αγοράς. Ο συνταγματικά και πραγματικά κυρίαρχος δεν είναι ο δήμος, αλλά η αγορά.

Τα πάντα υπόκειται στους κανόνες του ανταγωνισμού χωρίς να εξαιρούνται ούτε τα συλλογικά δημόσια αγαθά, ενώ και η ίδια η εργασία δεν αντιμετωπίζεται ως κοινωνικό αγαθό ή ως δικαίωμα αλλά ως ατομική ελευθερία επιλογής.

Η ίδια η συνταγματοποίηση όλων των παλαιών συνθηκών που καθορίζουν τις οικονομικές πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης συντείνει ακόμη περισσότερο στην ενίσχυση του πρωταρχικού συνταγματικού ρόλου της οικονομίας της ελεύθερης αγοράς, ενώ η συνταγματοποίηση της τελευταίας καθιστά το υπάρχον καθεστώς οικονομικών και κοινωνικών σχέσεων προστατευτέο συνταγματικό έννομο αγαθό και κατά συνέπεια αφήνει ανοιχτό το δρόμο για τη ποινικοποίηση όσων αγωνίζονται για ένα διαφορετικό κοινωνικό οικονομικό σύστημα, καθώς και όσων αγωνίζονται ενάντια στην ίδια την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ογδόντα χρόνια μετά το ιδιώνυμο του Ελευθερίου Βενιζέλου ο νομικός πολιτισμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης θεμελιώνει πρωτογενώς το έννομο αγαθό και είναι έτοιμος νομικά να γεννήσει και άλλα παρόμοια ποινικά μορφώματα όπως εξάλλου έχει δώσει δείγματα γραφής (Τρομονόμοι, Συνθήκη έκδοσης Ευρωπαϊκής Ένωσης - ΗΠΑ, Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης κ.λ.π).

3) Η ασφάλεια ανάγεται σε ισότιμο συνταγματικό αγαθό με την ελευθερία και κύριο στόχο εξωτερικής και εσωτερικής πολιτικής.

Σύμφωνα με τη διατύπωση του άρθρου Ι - 41 παρ. 1 *«η κοινή πολιτική ασφάλειας και άμυνας αποτελεί εγγενές στοιχείο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας. Εξασφαλίζει στην Ένωση επιχειρησιακή ικανότητα βασισμένη σε μη στρατιωτικά και στρατιωτικά μέσα. Η Ένωση μπορεί να κάνει χρήση των μέσων αυτών σε αποστολές της Ένωσης προκειμένου να διασφαλίζει την διατήρηση της ειρήνης, τη πρόληψη των συγκρούσεων και την ενίσχυση της διεθνούς ασφάλειας σύμφωνα με τις αρχές του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών»*.

Ενώ σύμφωνα με το άρθρο I - 43 που επιγράφεται με τον τίτλο «**Ρήτρα Αλληλεγγύης**», «η Ένωση και τα κράτη μέλη της ενεργούν από κοινού με πνεύμα αλληλεγγύης, εάν ένα κράτος δεχθεί **τρομοκρατική επίθεση** ή πληγεί από φυσική ανθρωπογενή καταστροφή η Ένωση κινητοποιεί όλα τα μέσα που έχει στη διάθεσή της συμπεριλαμβανομένων και των στρατιωτικών μέσων που θέτουν στη διάθεσή της τα κράτη μέλη για την πρόληψη μίας **τρομοκρατικής απειλής** στο έδαφος των κρατών μελών, για τη προστασία των δημοκρατικών θεσμών και του άμαχου πληθυσμού από την ενδεχόμενη **τρομοκρατική επίθεση**, για την παροχή συνδρομής σε κράτος μέλος στο έδαφός του μετά από αίτηση των πολιτικών αρχών του σε περίπτωση **τρομοκρατικής επίθεσης**».

Με τις διατάξεις αυτές είναι προφανές ότι ανοίγει ο δρόμος για να καταλύεται η εσωτερική αυτονομία των μελών κρατών της Ένωσης, αφού μπορούν αυτές να είναι αντικείμενο επέμβασης στρατιωτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά και τρίτων χωρών με βάση τον αόριστο στόχο της ασφάλειας όπως αυτός θεσμοθετείται στα παραπάνω άρθρα του ευρωσυντάγματος.

Είναι εντυπωσιακό ότι **δεν προβλέπεται ρητά η στρατιωτική επέμβαση προς υπεράσπιση κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε περίπτωση εξωτερικής επίθεσης** που είναι κάτι συγκεκριμένο και μέχρι τώρα συμβατό με τους υποτιθέμενους στόχους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προβλέπεται όμως ρητά η δυνατότητα επέμβασης για τη προώθηση της κοινής πολιτικής ασφάλειας καθώς και για την αποτροπή τρομοκρατικών επιθέσεων και για την άμυνα από τρομοκρατικές επιθέσεις. □ □

Με την παραπάνω ποικιλία συνταγματικών διατυπώσεων καλύπτονται όλων των ειδών οι επεμβάσεις που βρίσκονται στην επικαιρότητα σήμερα των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Από στρατιωτικές αποστολές μέχρι πολεμικές επιδρομές σε τρίτες χώρες.

Με το πρόσχημα της ανθρωπιστικής βοήθειας, της πρόληψης συγκρούσεων, της διαχείρισης κρίσεων, της αποστολής αποκατάστασης της ειρήνης □ και των επιχειρήσεων σταθεροποίησης οι Ευρωπαϊκοί στρατοί συμμετείχαν στο διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας και τμήματά τους έχουν εγκατασταθεί μόνιμα σε βαλκανικά εδάφη και Νατοϊκές βάσεις.

Με το πρόσχημα των κοινών δράσεων αφοπλισμού και αποστολών βοήθειας σε στρατιωτικά θέματα η Ευρωπαϊκή Ένωση συνήργησε στην επέμβαση στο ΙΡΑΚ από την αρχή της δεκαετίας του '90 παίρνοντας μέρος και στρατιωτικά στον πρώτο ιμπεριαλιστικό πόλεμο κατά του ΙΡΑΚ, στηρίζοντας την ιμπεριαλιστική εκστρατεία για τα δήθεν όπλα μαζικής καταστροφής του Σαντάμ Χουσεΐν, εκπαιδευοντας τώρα στρατό, τάγματα ασφαλείας και στελέχη της δωσίλογης κυβέρνησης κατοχής του ΙΡΑΚ. Συμμεριζόμενη το δόγμα του προληπτικού πολέμου συνεργάστηκε με τις ΗΠΑ στη πολεμική επιδρομή κατά του Αφγανιστάν.

□ □ □ Αντίστοιχες διατυπώσεις όπως είναι γνωστό περιέχει και το λεγόμενο «νέο δόγμα» του ΝΑΤΟ το οποίο δίνει τη δυνατότητα στη Βορειοατλαντική συμμαχία να επεμβαίνει σε οποιαδήποτε χώρα κρίνει ότι θίγονται ή κινδυνεύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Ετσι διευρύνεται και η αποστολή των εθνικών ενόπλων δυνάμεων κάθε κράτους μέλους από τα εθνικά συνταγματικά της όρια τα οποία συνήθως εξαντλούνται στις ανάγκες υπεράσπισης και άμυνας της χώρας τους.

4) Καθίσταται έννομο αγαθό συνταγματικής περιωπής η προτεραιότητα καταπολέμησης της τρομοκρατίας, η οποία παρέχει το δικαίωμα επέμβασης σε κράτη μέλη ή σε τρίτες χώρες με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, την πρόληψη τρομοκρατικής απειλής και τη προστασία των δημοκρατικών θεσμών.

Είναι προφανές ότι με τις έννοιες, το περιεχόμενο και την ερμηνεία που δίνεται στη τρομοκρατία από την Ευρωπαϊκή Ένωση οι διατάξεις αυτές αποτελούν συνταγματικές επιταγές που είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθούν για να πληγούν και να παταχθούν δημοκρατικά και λαϊκά κινήματα στις χώρες αυτές.

Το θέμα ήδη αναπτύχθηκε στο αμέσως προηγούμενο κεφάλαιο, ενώ η νομοθετική εμπειρία των τρομονόμων και η χρήση του ιδεολογικού κωδικού της τρομοκρατίας από τη Νέα Τάξη Πραγμάτων είναι αρκετή για να καταδείξει το είδος της στόχευσης.

5) Καταργείται η τριμερής διάκριση των εξουσιών με τη δημιουργία ενός υπεροργάνου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής γνωστής ως Κομισιόν, με υπερεξουσίες και αποκλειστική αρμοδιότητα υποβολής πρότασης νόμου στο Ευρωκοινοβούλιο.

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο προεδρεύεται πλέον από **μόνιμο Πρόεδρο και όχι εκ περιτροπής** από τους αρχηγούς των κρατών που ασκούν ανά εξάμηνο την Προεδρία, ενώ καθιερώνεται και ο θεσμός του ενιαίου Υπουργού Εξωτερικών. Επίσης αποδίδεται πολιτικός ρόλος στην **Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα** στην οποία δίδεται η αποκλειστική αρμοδιότητα χάραξης της ενιαίας πλέον νομισματικής πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

6) Καθιερώνεται η λεγόμενη «Χάρτα των δικαιωμάτων του ανθρώπου», η οποία όμως ενώ θέτει ως στόχο τη προσχώρησή της στη Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), θεσπισμένη από το έτος 1953 και κυρωμένη στις περισσότερες εσωτερικές έννομες τάξεις, διστάζει να αντιγράψει το περιεχόμενό της (όπως κάνει με τις συνθήκες, τις οποίες ενσωματώνει), με αποτέλεσμα να μένουν **εκτός του περιεχομένου της Χάρτας στοιχειώδη δικαιώματα** των κατηγορουμένων που προβλέπονται στο άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των δικαιωμάτων του ανθρώπου όπως είναι η εν λεπτομερεία πληροφόρηση των εναντίον του κατηγοριών, η διάθεση του χρόνου και των αναγκαιών ευκολιών για τη προετοιμασία της υπεράσπισής του, το δικαίωμα να τύχει δωρεάν παράστασης διερμηνέως κ.λ.π.

Εξάλλου με ρητή πρόβλεψη στο άρθρο I - 112 παρ. 2 τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται από τον παρόντα Χάρτη και τα οποία διέπονται από διατάξεις άλλων μερών του Συντάγματος ασκούνται **υπό τους όρους και εντός των ορίων που καθορίζονται από αυτά τα μέρη.**

Συνεπώς και τα δικαιώματα της Χάρτας υποτάσσονται στους περιορισμούς των διατάξεων της συνταγματικής συνθήκης, και παρατίθενται μ' έναν διακηρυκτικό τρόπο, μένουν όμως απροστάτευτα και δικαστικά και νομοθετικά χωρίς κυρώσεις σε περίπτωση παραβίασής τους, έτσι ώστε να αποτελούν κατ' ουσίαν ένα μέσον για τον εξωραισμό και την ωραιοποίηση της οικονομικοπολιτικής ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, της οποίας η ουσία βρίσκεται στις διατάξεις που προαναφέρθηκαν.

□□□□□□ □

7) Ως προς την **εργασία**, αφ ενός όπως προαναφέρθηκε δεν καθίσταται προστατευόμενο έννομο κοινωνικό αγαθό αλλά απλώς ατομικό δικαίωμα (μέρος II άρθρο 75), ως ελευθερία δηλαδή προσώπου το οποίο έχει δικαίωμα να εργάζεται και να ασκεί επάγγελμα και όχι ως προστατευόμενο έννομο αγαθό όπως για παράδειγμα από το Εθνικό Σύνταγμα, σε αντίθεση με την **επιχειρηματική ελευθερία**, η οποία όχι μόνο αναγνωρίζεται με αυτοτελές άρθρο (μέρος II άρθρο 76) αλλά όπως προαναφέρθηκε αποτελεί βασικό συνταγματικό πυλώνα της οικονομικοπολιτικής ενοποίησης της Ευρώπης. Εμμέσως δε πλην σαφώς, με το άρθρο 88 μέρους II νομιμοποιείται το δικαίωμα της ανταπεργίας (lock out), καθώς σύμφωνα με τη διατύπωσή του **«οι εργαζόμενοι και οι εργοδότες ή οι αντίστοιχες οργανώσεις τους έχουν σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης και τις Εθνικές νομοθεσίες και πρακτικές δικαίωμα να διαπραγματεύονται και να συνάπτουν συλλογικές συμβάσεις στα ενδεδειγμένα επίπεδα καθώς και να προσφεύγουν σε περίπτωση σύγκρουσης συμφερόντων σε συλλογικές δράσεις για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους συμπεριλαμβανομένης και της απεργίας»**.

Η ενδεικτική συμπερίληψη της απεργίας είναι προφανές ότι σιωπηρά και έμμεσα αφήνει ανοιχτό το περιθώριο της ανταπεργίας ως συλλογική δράση για την υπεράσπιση των συμφερόντων των εργοδοτών των οποίων τα συμφέροντα κατοχυρώνονται «ισότιμα » με εκείνα των εργαζομένων.

Ε Π Ι Μ Ε Τ Ρ Ο

Συνολικά εκείνο το οποίο μπορεί κανείς να παρατηρήσει μετά από την εκτίμηση όλων όσων αναφέρθηκαν παραπάνω είναι ότι και το ευρωσύνταγμα είναι ένα κλασικό παράδειγμα που αποδεικνύει όπως πάρα πολλά άλλα (συμφωνία έκδοσης Ε.Ε.-ΗΠΑ, νέο δόγμα NATO κ.λπ, ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, απόφαση πλαίσιο για τρομοκρατία και επακολουθήσαντες τρομονόμοι) ότι η διεθνοποίηση του δικαίου στα πλαίσια των σημερινών κρατικών ενώσεων και οργανισμών όχι μόνο δεν συμβάλει στην εξάπλωση του νομικού πολιτισμού όπως υπόσχονταν οι ιθύνουσες τάξεις των χωρών αυτών, αλλά αντίθετα το δίκαιο διεθνοποιείται προκειμένου όχι να διευρυνθεί κάθε θετικό κερτιμένο δικαιωμάτων και ελευθεριών από την μία χώρα στην άλλη, αλλά για να περιοριστεί και να αποικοδομηθεί το κάθε εσωτερικό σύστημα νομικού πολιτισμού, να ανατραπουν οι δημοκρατικές κατακτήσεις και τελικά να υπάρξει ενοποίηση του ουσιαστικού και δικονομικού ποινικού δικαίου στο χαμηλότερο δυνατό επίπεδο της έλλειψης σεβασμού στοιχειωδών δικαιωμάτων. Το άλλοθι της τρομοκρατίας έτσι και αλλιώς είναι αρκετά ισχυρό, όσο μπορεί να κυριαρχεί ιδεολογικά και πολιτικά, για να νομιμοποιεί στη συνείδηση των μαζών αυτή την αποικοδόμηση. □ □ □ □

Ο Δ.Σ.Α. στα πλαίσια του θεσμικού του ρόλου (άρθρο 199 κώδικα δικηγόρων) οφείλει να αντισταθεί. □

Αθήνα, 5.4.2005 □ □